

HỒI 54

TỶ THÍ TUYỆT NGHỆ

Triển Bạch đột ngột xuất thủ dùng thủ pháp "Đàn Thủy thành hoàn" lấy nước làm đạn bắn ra đả thương người khiến quần hùng thấy đều thất sắc!

Phong Cái, Tử Cái song song chống tay lên bàn một cái, thân hình như hai luồng điện xẹt ra ngoài cửa.

Bùng! Bùng! Hai tiếng làm rung rinh cả đại sảnh, tiếp theo là giọng Phong Cái giận dữ quát:

- Bằng hữu phương nào cả gan đến quấy rối hương đường của Cùng Gia bang?

Bên ngoài vang lên tiếng cười làm chấn động màng nhĩ. Dứt tiếng cười một giọng nói như từ âm phủ vọng về vang lên:

- Võ lâm trung Nguyên quá nửa đã chịu xung thân, không lẽ bọn ăn cơm thừa canh cặn các ngươi dám chống đối sao?

Quần hào trong đại sảnh ùn ùn kéo ra ngoài Dưới ánh trăng trước mặt nhị cái có bốn lão nhân xếp thành hình chữ nhất.

Một người mình mặc trang phục theo kiểu Mông Cổ, mang đôi giày to quá khổ, tay cầm một chuỗi hạt đen nhánh.

Một người thân cao vai rộng, thần thái oai mãnh, râu ria bao quanh mặt, trán hói tới đỉnh đầu phản chiếu ánh trăng coi bóng lự, mình mặc trường bào rộng thùng thình.

Một người thân hình nhỏ thó, gầy như củi khô, người đã thấp, vai lại cao, lưng lại gù, đầu quá nhỏ tai lại quá to, mình mặc trường bào màu xám, trông lão chẳng khác gì con chuột khoác lên mình quần áo vậy! Trên trán lão có một khối bướu to tướng, không biết bẩm sinh đã có hay do bắt cần đục đầu vào tường mà nên?

Tiếp nữa là một người mũi ưng mắt ó, sắc diện cực kỳ âm trầm, đứng buông xuôi tay như một cỗ tử thi vậy.

Bốn người này hình dung cổ quái, nhưng mục quang ai nấy đều ngời ngời như điện. Xem ra nội ngoại công phu không phải yếu.

Tử Cái và Phong Cái vừa vọt ra ngoài đã lãnh giáo chưởng lực của đối phương, mỗi người vừa tiếp một chưởng đã cảm thấy khí huyết đảo lộn trong kinh mạch. Nhưng vì có hậu viện phía sau nên Phong Cái không chút e dè, cười lớn nói:

- Bằng hữu đã vì Cùng Gia bang mà tới đây, Cùng gia bang xin cảm kích bất tận.

Xin bằng hữu báo danh hiệu để Cùng Gia bang được kính tạ lâu dài.

Lão nhân râu ria trề môi khinh thị, nói:

- Đến bốn huynh đệ ta mà ngươi cũng không nhận ra, chúng tao ăn mày các ngươi toàn ếch ngồi đáy giếng?

Tử Cái cười nhạt nói:

- Éch ngồi đáy giếng cũng được! Ngồi dưới đáy bể cũng được. Có giỏi thì mau báo danh báo hiệu, chứ cứ úp úp mở mở như vậy khác nào thứ ăn trộm ngày sợ người ta biết mặt Lão nhân hình thù như tử thi đột ngột trùng mắt, hai đạo bích quang chiếu vào mặt Tử Cái, cất giọng âm trầm nói:

- Đại danh của ta không lọt vào tai người sống, lúc ngươi nghe được danh hiệu ta cũng là lúc quỷ sự đến rước hồn ngươi!

Tử Cái phá lên cười ha hả, bỗng im bặt khi nghe đối phương rít qua kẽ răng bốn tiếng:

- Thông Lãnh Chi Ưng!

Lão nhân râu ria tiếp luôn:

- Âm Sơn Chi Lang!

Lão nhângày khỏ:

- Thái Thượng Chi Thử!

Lão nhân bịt mặt:

- Sa Mạc Chi Hồ!

Phong Cái cười lớn:

- Lớn lời cho lắm, tưởng gì chỉ là loài súc sinh mà thôi!

Thái Thượng Chi Thử đột ngột quát lớn:

- Lão ăn mày muốn chết!

Dứt lời song chưởng đẩy tới, một chưởng hướng ra ngoài một chưởng hướng vào trong, chưởng thế trông rất quái dị.

Phong Cái quát lớn một tiếng, song chưởng một chiêu "Khiếu hóa tứ phương" nhằm song chưởng đối phương đẩy tới.

Bùng! Bùng! Hai tiếng chấn động không gian, Phong Cái bị đẩy lui năm bước lớn.

Quần hào kinh hãi thất thần, công lực của Phong Cái được liệt vào hạng nhất trong Cùng Gia bang, không ngờ chỉ qua một chưởng đã bị đối phương đẩy lui đến năm bước lớn!

Thực ra bốn lão quái vừa xưng danh, các nhân vật trẻ tuổi thì ngỡ ngàng không biết, nhưng các nhân vật có tuổi đều kinh hãi ngẫm. Bởi tên tuổi bốn người này từ hơn hai mươi năm nay không nghe nhắc tới nữa, nhưng trước đó thì từng nổi danh là Giang Hồ Tứ Ác.

Không ngờ cả bốn giờ lại là môn hạ của Nam Hải Môn! Xem ra tai kiếp của võ lâm Trung Nguyên khó bề tránh nổi!

Thái Thượng Chi Thủ một chương dễ dàng đẩy lui Phong Cái, bước ra nhìn quần hào, nói:

- Lúc này tên tiêu tử nào dùng ám khí ám toán lão phu mau ra đây chịu chết!

Thì ra cục bấu to tướng trên đầu lão là do Triển Bạch thi triển thủ pháp Đàn Thủy Thành Hoàn, lấy rượu làm ám khí tạo nên. Nhưng lão cứ ngỡ đối phương dùng ám khí gì nên mới quát hỏi như vậy.

Triển Bạch cười nhẹ bước ra, nói:

- Tại hạ Triển Bạch, có điều phải đính chính một chút. Lúc này tại hạ không dùng ám khí, chỉ thưởng cho các hạ một giọt nước mà thôi!

Thái Thượng Chi Thủ nghe giọng điệu Triển Bạch đầy ý vị chế nhạo, lão diên tiết quát lên một tiếng, vẫn sử dụng chương pháp quái dị một âm một dương nhằm ngực Triển Bạch công tới!

Loại chương pháp này trông bề ngoài quái dị nhưng lại mang đủ một lực đạo kinh người, chỉ nghe chương phong xé gió âm âm như tiếng thiên binh vạn mã chuyển động.

Xem ra chương này còn mạnh hơn một chương vừa rồi mấy thành lực đạo.

Triển Bạch nhìn chương phong của đối phương dũng mãnh phi thường, xem ra không kém chương lực của Hải Ngoại Tam Sát là mấy. Chàng muốn làm giảm bớt nhuệ khí của địch nên giờ Thiên Phật Giáng Ma chương vận đến bảy thành công lực nhằm chương phong của đối phương phát một chương.

Bùng!

Kình phong nổi dậy tứ bề đá bay cát chạy!

Triển Bạch đứng yên bất động, Thái Thượng Chi Thủ bị đẩy lui năm bước!

Thái Thượng Chi Thủ vốn không ngờ võ công Triển Bạch lại cao thâm như vậy, lão chỉ nghĩ đơn giản bị đối phương ám toán nhất định tìm đối phương báo thù. Không ngờ thù chưa báo được lại thêm mang nhục vào thân. Sau một thoáng ngẩn người, lão lại nổi trận lôi đình, gầm lên một tiếng giờ môn công phu tà độc là Ma công ra. Chỉ nghe các khớp xương trong người lão kêu lách cách đột nhiên thân hình lão thấp xuống gần một thước!

Thân hình Thái Thượng Chi Thủ vốn không cao nay lại lùn xuống khiến thân cao không đầy ba thước, tuy nhiên hai cánh tay thì lại dài ra có đến ba thước, cả cánh tay biến thành một màu đen tuyền, lúc này trông lão không giống chuột nữa mà giống một con vượn hơn!

Lão đứng thế tấn, hai tay nắm hồ hơi đưa về phía trước, song mục sáng rực như hai đốm lửa nhìn chăm chăm vào Triển Bạch. Gương mặt vốn âm trầm của lão giờ thêm bộ dạng này trông lão càng khủng khiếp hơn.

Mọi người lúc này không ai là không kinh hãi, Triển Bạch đối diện với tình hình này trong lòng cũng không khỏi lo thẳm. Thường thì nội gia cao thủ, lúc vận công thân hình to lên, đã không biết lão vận thứ công phu gì thì làm sao biết lợi hại đến mức nào? Vừa suy nghĩ chàng vừa vận Thiên Phật giáng ma chưởng tới mười thành ngưng thần giới bị.

Khoảng sân rộng tập trung mấy trăm người, nhưng lúc này không gian im ắng một con muỗi bay qua cũng nghe thấy. Mọi người nín thở chờ mục kích một trận đấu kinh thiên động địa...

- Khoan đã!

Song phương đang gờm nhau sắp xuất thú thì lão nhân râu ria Âm Sơn Chi Lang bỗng quát lớn bước ra nhìn Thái Thượng Chi Thủ liếc mắt làm hiệu, xong nhìn quần hào cười nhạt nói:

- Bốn huynh đệ ta chắc không còn lạ gì với các vị, nay Tứ Ác đại diện Nam Hải môn đến đây để khuyến dụ các vị gia nhập Nam Hải môn. Nếu các vị ưng thuận thì từ nay chúng ta là bằng hữu, bằng ngược lại sẽ là kẻ địch của ta. Vậy các vị Ở đây ai là kẻ đứng đầu xin ra mặt nói chuyện!

Những lời của Âm Sơn Chi Lang bề ngoài rất khách khí nhưng tàng ẩn thái độ uy hiếp rất rõ ràng.

Đoạn Phương công tử lúc đầu đã lớn tiếng giành quyền chủ trì đại cuộc, hơn nữa nơi đây là Hương Đường của Cùng Gia bang, đứng ở góc độ nào thì chàng cũng nên đứng ra gánh vác việc này. Bởi vậy dù thấy công lực của Tứ Ác cao thâm vô lượng, hành sự của Tứ Ác thì giang hồ vẫn còn lời đồn đãi có thể nói hiểm ác hặc nhất trong làng Hắc đạo, nhưng chàng cũng đành bấm bụng bước ra, nói:

- Tại hạ Đoạn Phương công tử là bang chủ đương nhiệm của Cùng Gia bang, các hạ có điều chi chỉ giáo xin được nghe cao luận!

Âm Sơn Chi Lang thấy người đại diện chẳng qua chỉ là một thiếu niên tuấn tú, cười nhạt hươ tay một vòng hỏi lại:

- Người có thể đại diện cho toàn thể những người ở đây chăng?

Lời nói hàm nghĩa khinh thị Đoạn Phương không đủ tài đức.

Đoạn Phương công tử đỏ mặt, quay đầu nhìn khắp quần hào một lượt. Thực lòng mà nói chàng không dám chắc mình có thể đại diện cho tất cả mọi người, đặc biệt là nhóm Triển Bạch tình cờ mà đến chứ không phải như những người đến theo thiệp mời của chàng.

Thông Lĩnh Chi Ứng người như tử thi từ đầu đến giờ đứng yên bất động, bất ngờ lên tiếng:

- Người chớ có xem thường người ta nhỏ tuổi! Nên biết đó là một trong võ lâm Tứ công tử danh chấn giang hồ, đương nhiên là có thể thay mặt cho người khác để nói chuyện rồi!

Nói xong Tứ Ác đồng phá lên cười ha hả.

Đoạn Phương công tử mặt đỏ như gấc chín, ấp úng mãi nói chẳng nên lời.

Ba công tử còn lại thấy Đoạn Phương bị nhục khiến cho Tứ công tử cũng theo đó mà bị vạ lây. Hơn nữa Nam Hải môn giờ đã là kẻ thù bất cộng đới thiên của Tứ Đại hào gia, nên không ai bảo mà đồng bước lên mấy bước.

Lăng phong công tử lên tiếng trước:

- Các người có sở học gì thì cứ việc đem ra, hà tất uốn lưỡi đánh giặc miệng!

Âm Sơn Chi Lang nín cười làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Người cũng là một trong võ lâm Tứ công tử à?

Tường Lâm nghiêm mặt đáp:

- Không sai, giờ thì Tứ Công tử đã đủ mặt. Các hạ có cao kiến gì cứ nói đi!

Âm Sơn Chi Lang gật đầu lia lịa, nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Tứ công tử danh chấn giang hồ đã tề tựu ở đây quả không uổng công bọn huynh đệ ta đến đây đêm nay. Bây giờ bốn người bọn ta mời người biểu diễn một kỹ xảo, biểu diễn xong thì đến lượt Tứ công tử các người, nếu các người có thể làm được y như vậy thì Tứ Ác sẽ chịu thua lập tức bỏ đi. Nếu các người không làm được thì các người và cả các môn hạ đều thuộc quyền sai khiến của Tứ Ác, các người có dám đánh cược không?

An Lạc công tử cười nhẹ nói:

- Đánh cược như vậy thì Tứ Ác các người phải chịu thiệt sao?

Âm Sơn Chi Lang xem bề ngoài thô lỗ nhưng lại là người giáo hoạt nhất trong Tứ Ác, nghe An Lạc công tử nói ngược như vậy giả bộ ngờ ngạc, nói:

- Điều kiện như vậy sẽ không làm thiệt cho bên nào cả!

Đứt lời phát tay một cái nhắm vào gốc cây cách đó hai trượng.

Chỉ nghe "rắc!" một tiếng, cây ngô đồng to tày ôm như bị một húa chém đứt ngọt, ngọn cây ngã xuống đất đánh "rầm!" một tiếng.

Công phu chưởng phong Thiết Mộc của Âm Sơn Chi Lang quả đã đại đến cánh giới đăng phong tạo cực.

Khoảng cách hai trượng chỉ khê phát tay một cái đã khiến cây ngô đồng to bằng một ôm gãy ngang, mà chỗ gãy lại bằng phẳng như dùng dao cắt dưa vậy! Công lực của lão đáng được xưng là kinh thể hải tục!

Kỳ thực lão đã cố ý làm ra vẻ nhẹ nhàng để thị uy trước quần hào, thực tế lúc nói chuyện lão đã ngầm vận đủ công lực, với một chưởng vừa rồi lão đã vận toàn lực đánh ra chứ không nhẹ nhàng như biểu hiện bên ngoài.

Âm Sơn Chi Lang đã sớm nhận ra những người phó hội hôm nay không hiếm những võ lâm cao thủ. Bằng vào sức của Tứ Ác muốn thắng hết trên trăm võ lâm cao thủ này không phải dễ dàng. Bởi vậy lão mới ra tay ngăn cản Thái Thượng Chi Ung, định dùng các tuyệt học mới luyện thành để trấn áp quần hùng.

Lão xuất thủ đánh gãy cây ngô đồng xong quay lại nhìn Tứ công tử cười lạnh nói:

- Chút tài mọn không đủ thỏa mãn nhả hứng của chư vị nhưng lão phu đã tự bêu xấu rồi. Giờ thì xin mời chư vị.

Nói xong lại cười lạnh luôn miệng ra vẻ dương dương tự đắc, bởi lão đã nhìn thấy Tứ công tử không ai có được công lực đó.

Võ lâm Tứ công tử nhìn nhau, việc xảy ra không có sự chuẩn bị trước, hơn nữa cả bốn người không ai tự tin mình có thể làm được như vậy thành thử bốn người đưa mắt nhìn nhau, trong nhất thời không ai đáp lời được Âm Sơn Chi Lang thúc bách:

- Nếu thứ vị khách sáo không chịu ra tay coi như lão phu may mắn thắng được trận đầu, vậy bắt đầu trận thứ hai.

Võ lâm Tứ công tử thì An Lạc công tử là người thâm trầm nhất. Tường Lân công tử hành sự thận trọng, một giọt nước cũng khó lọt. Đoạn Phương công tử người nông cạn, nhưng gan thì không lớn. Lãng phong công tử người lạnh lùng cao ngạo không chịu được sự khinh thị của Âm Sơn Chi Lang, bước ra một bước lạnh lùng nói:

- Lãng Phong tuy bất tài, nhưng cũng thử "đĩ chưởng thiết mộc" công phu!

Âm Sơn Chi Lang cười ha hả ra vẻ coi thường, nói:

- Xin mời!

Lãng Phong công tử xuống tấn. vận hết sức bình sinh chuẩn bị xuất thủ.

Bỗng...

- Khoan đã!

Tiếng quát vừa dứt đã thấy Thiên Nhai cuồng sinh Triệu Cửu Châu phi thân vào, giơ tay ngăn Lăng Phong công tử lại, hướng về Âm Sơn Chi Lang nói:

- Công phu của các hạ thật cao cường nhưng chưa đủ để Mộ Dung công tử ra tay, trận đầu tiên tại hạ tiếp nhận.

Dứt lời không chờ Âm Sơn Chi Lang trả lời, thân hình quay vòng như cơn lốc "vù!" một chưởng nhằm vào cây Ngô Đồng to tày ôm cách xa hai trượng.

"Rắc!", "Phụp!" cây ngô đồng đứt ngọt, đầu cây rơi ra cắm xuống đất, không ngã!

Chưởng của Thiên Nhai Cuồng Sinh thiện về nhanh nhẹn, một chưởng không những cắt cây ngô đồng với mặt cắt phẳng như dao mà do xuất thủ quá nhanh nên cây ngô đồng đứt ra cắm xuống đất mà không đổ, rõ ràng thủ pháp của Thiên Nhai Cuồng Sinh cao cường hơn âm Sơn Chi Lang một bậc!

Âm Sơn Chi Lang có nằm mơ cũng không ngờ được Trung Nguyên nhân sĩ lại có người luyện được công phu Dĩ Thủ Thiết Mộc, mà lại cao siêu đến bậc đó.

Lão trợn mắt hỏi:

- Ngươi là ai?

Thiên Nhai Cuồng Sinh nhếch môi:

- Tại hạ Thiên Nhai Cuồng Sinh Triệu Cửu Châu!

Thiên Nhai Cuồng Sinh là một nhân vật có tiếng tăm rất lớn trên giang hồ chỉ có điều xuất đạo hơi trễ. Lúc Thiên Nhai cuồng sinh dương danh thì Giang Hồ Tứ Ác đã rời Trung Nguyên. Âm Sơn Chi Lang nghe báo danh chẳng biết đây là nhân vật nào.

Âm Sơn Chi Lang trừng mắt hỏi:

- Ngươi đại diện cho ai?

Thiên Nhai cuồng sinh cười nhạo hỏi lại:

- Vậy ngươi đại diện cho ai?

Thực ra thì địa vị của Tứ Ác cũng không thể mở miệng nói là đại diện cho Nam Hải môn. Lão bị hỏi đến cứng họng nổi giận giơ chưởng quát:

- Lão phu lấy cái mạng chó của ngươi!

Thiên Nhai cuồng sinh cười nhẹ:

- Triệu mỗ chẳng sợ gì ngươi nhưng những điều ngươi đã nói lúc nãy ngươi có giữ lời không?

Âm Sơn Chi Lang tuy là người giao hoạt nhưng trước mặt từng ấy người không thể nói mà không giữ lời. Bởi vậy nhất thời không biết phải đối đáp ra sao.

Thái Thượng Chi Thủ bước lên nói:

- ĐỂ ta!

Thân hình lão đột ngột thấp xuống, xoay tròn như cơn lốc, cát đá bị kinh phong cuốn theo tạo nên một cột bụi cao hai, ba chục trượng. Chỉ khi cột bụi lắng xuống thì Thái Thượng Chi Thủ đã biến mất, tại chỗ lão đứng xuất hiện một hố tròn như giếng sâu hoắm!

Quần hào ai ai cũng đều lè lưỡi lắc đầu, không biết đây là môn công phu gì.

Quần hào còn đang kinh hãi thì Thái Thượng Chi Thủ đã từ dưới hố chui lên, nhìn Tứ công tử đặc ý nói:

- Các tiểu huynh đệ, giờ thì mời!

Lần này thì không chỉ Tứ công tử thấy khó mà cả những người có mặt cũng không ai dám tự thị mình có được khả năng đó! Dĩ Thủ Thiết Mộc tuy khó khăn, nhưng các nội gia cao thủ, công lực đạt đến một hỏa hầu nhất định thì có thể miễn cưỡng thử được. Đàng này với đôi tay bằng xương bằng thịt mà đào một cái giếng ở chỗ đất núi rắn chắc này thật khó hơn lên trời.

Đôi mục quang như hai ngọn lửa của Thái Thượng Chi Thủ quét nhìn quần hào, thấy ai ai cũng lộ vẻ khiếp hãi, bất giác cười lớn nói:

- Nếu không ai xuất thủ thì coi như trận thứ hai lão phu nhờ được chur vi nhường nhịn mà thắng được...

Bỗng Thái Bạch Song Dật bước ra khỏi hàng ngũ, Hoạt Tử Nhân giơ tay nói:

- Khoan đã! Huynh đệ bắt tài nhưng cũng xin thử làm chuột đào hang xem sao!

Lời nói bề ngoài có vẻ như khiêm nhường nhưng kỳ thực lại ngăm mắng Thái Thượng Chi Thủ là loài chuột. Dứt lời, không chờ đối phương phản ứng, hai huynh đệ đã đứng dựa lưng vào nhau, vẫn Hoạt Tử Nhân quát lớn:

- Bắt đầu!

Song Dật song song tung người lên không, bỗng hai thân hình ngã ra, tạo thành hình chữ nhất trên không, hai bàn chân đập vào nhau một cái, mỗi người đều mượn lực một cái đập đó hai thân hình quay đầu cắm xuống đất tựa như người ta ở trên cao chúc xuống nước vậy.

Phập! Phập! Hai tiếng. Song Dật cắm đầu xuống đất, trên mặt đất lập tức nổi lên hai gò đất cao, gò đất di động tựa như hai con chuột khổng lồ đang đào hang dưới đất vậy!

Gò đất chạy một vòng chùng hai trượng đến khi hai bên đụng đầu nhau, cả hai mới phá đất vọt lên!

Đây là công phu gì? Quả thật không thể tưởng tượng được, cứ như là tà thuật Điều đặc biệt là hai người lên mặt đất, người chẳng chút mồ hôi, cũng không lấm bụi đất, quần hào đồng loạt hô lớn tán thưởng